

Full diocesà

11 d'octubre del 2015

p5 – Ordenats dos nous sacerdots al servei de la diòcesi

p6 i p7 – El Papa, l'avortament i l'Any de la Misericòrdia

Missioners de la misericòrdia

La Jornada Mundial de les Missions, a Espanya coneguda com a DOMUND, és una crida d'atenció sobre la responsabilitat de tots els cristians en l'evangelització i convida a estimar i recolzar la causa missionera. Els missioners donen a conèixer a tothom el missatge de Jesús, especialment en aquells llocs del món on l'Evangeli es troba en els seus començaments i l'Església encara no està assentada.

El lema d'enguany, «Missioners de la misericòrdia», està inspirat en la butlleta de convocatòria del pròxim Any Sant de la Misericòrdia:

Missioners... Són aquells que dins l'Església en sortida saben avançar-se sense por i sortir a la trobada de tots per

mostrar-los el Déu proper, provident i sant. Amb la seva vida de lliurament al Senyor, servint els homes i anunciant-los l'alegria del perdó, revelen el misteri de l'amor diví en plenitud. Per mitjà d'ells, la misericòrdia de Déu arriba a la ment i al cor de cada persona.

...de la misericòrdia. La misericòrdia és la identitat de Déu, que es vessa per oferir-nos la salvació. És també la identitat de l'Església, llar on cada persona pot sentir-se acollida, estimada i encoratjada a viure la bona nova de l'Evangeli. Igument és la identitat del missioner, que acompanya amb amor i paciència el creixement integral de les persones, compartint el seu dia a dia.

«Bon mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?»

Diumenge XXVIII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomptables.

(7,7-11)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor,
no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.
(Salm 89)

Lectura de la carta als cristians hebreus

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. A tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

(4,12-13)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Un dia que Jesús sortia de camí un home corregué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: Per què em tractes de bo? De bo només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare.» Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove.» Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.» Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al regne de Déu!» Els

deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, què n'és de difícil, d'entrar al regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.» Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.» [Llavors Pere es posà a dir-li: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós.» Jesús respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'evangelí han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna.»]

(10,17-30)

«Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi»

«Encara et falta una cosa...»

Joan Mir i Tubau, prev.

Un home s'interessa per saber què cal fer per a posseir la vida eterna. Jesús li recorda els manaments. «Tot això ja ho he complert des de jove», respon aquest home. Jesús el mira amb afecte i es veu amb cor de demanar-li més: vendre tot el que té, donar-ho als pobres i anar amb Jesús. La reacció d'aquest home va ser d'enuig i se'n va anar tot trist perquè «era molt ric». Aquest home era presoner de les seves riqueses.

Tot i haver-li fallat un possible deixeble, Jesús, en comptes de rebaixar l'exigència de l'evangeli, torna a insistir en la dificultat per als qui són rics d'entrar en el Regne de Déu. Val la pena fer nostra la pregunta que els deixebles es feien entre ells: «I qui es podrà salvar?» La resposta de Jesús ho aclareix: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.» La gràcia de Déu, la seva ajuda, és, doncs, indispensable.

Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897) també anhelava la vida eterna i, gràcies a la seva finor d'esperit, entengué que per a obtenir-la s'havia de refiar més de la gràcia de Déu que dels seus propis mèrits i esforços. Ho sabé expressar en aquest bellíssim pensament: «Al captard d'aquesta vida em presentaré davant vós amb les mans buides, car no us demano pas, Senyor, de comptar les meves obres.» Primer de tot, doncs, no són els mèrits personals sinó posar tota la nostra confiança en el Senyor.

Veure les coses d'aquesta manera és posseir la saviesa que val molt més que la riquesa (lectura primera) i és acollir la Paraula de Déu que és també saviesa que orienta les intencions i els pensaments del cor (lectura segona).

La imatge

Crist i el jove ric (1889). Heinrich Hofmann. Església de Riverside (Nova York).

Als ulls de Jesús, ser ric és un mal negoci. El consell que dona al jove ric no és una recepta per a tothom. Però el seu esperit sí que l'hem de seguir tots: fer passar l'honestetat, l'amor als altres i les exigències del bé comú, de la pau i de la justícia per damunt dels nostres interessos egoistes. L'afany de riquesa porta als enfrontaments i a la tristesa. La generositat és camí de llibertat i de joia.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 dilluns

—La Mare de Déu del Pilar

—Sant Serafí, religiós (1540-1604)

—Sant Guifré, bisbe (674-709)

I Cròniques 15,3-4.15-16;1-2 /

Salm 26 / Lluc 11,27-28

13 dimarts

—Sant Eduard, rei (1002-1066)

Romans 1,16-25 / Salm 18 /

Lluc 11,37-41

14 dimecres

—Sant Calixt, papa i màrtir (155-222)

—Santa Fortunata, màrtir (c281-c298)

Romans 2,1-11 / Salm 61 /

Lluc 11,42-46

15 dijous

—Santa Teresa de Jesús, doctora de l'Església (1515-1582)

Siràcida 15,1-6 / Salm 88 /

Mateu 11,25-30

16 divendres

—Sant Galderic, pagès (830-900)

—Santa Hedvig, religiosa (1180-1243)

—Santa Margarida Maria Alacoque, verge (1647-1690)

Romans 4,1-8 / Salm 31 / Lluc 12,1-7

17 dissabte

—Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i màrtir (†107)

Romans 4,13.16-18 / Salm 104 /

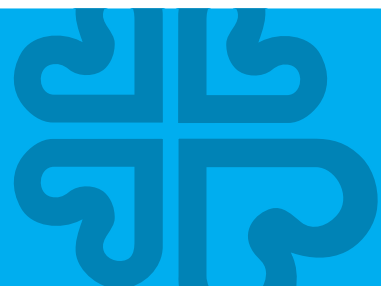
Lluc 12,8-12

18 diumenge XXIX de durant l'any / Cicle B

Sant Lluc, evangelista

Isaïes 53,10-11 / Salm 32 / Hebreus 4,14-16 / Marc 10,35-45

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Des de Càritas observem que, mentre les administracions locals no disposen de pisos per a atendre l'enorme demanda d'habitatge social, la ciutadania contempla els milers de pisos en desús que acumulen entitats financeres i les seves immobiliàries, actors principals i part de la «bombolla immobiliària». Si a tot això hi afegim que una gran part de pisos sense ocupar no són nous i requereixen rehabilitació per a disposar de les condicions mínimes d'habitabilitat, el resultat és que molts habitatges es podrien llogar però necessiten ser rehabilitats. No pot ser: gent sense cases, i cases sense gent!

La Masoveria Urbana està definida en la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge en aquests termes: «és el contracte en virtut del qual els propietaris d'un habitatge en cedeixen l'ús, pel termini que s'acordi, a canvi que els cessionaris assumeixin les obres de rehabilitació i manteniment».

La missió de Càritas en el projecte s'estructura en els següents eixos d'acció:

- Acompanyar les famílies sense recursos que cerquen habitatge digne: ho fem amb recursos d'atenció social propis, amb professionals i voluntaris.
- Seleccionar les persones amb habilitats per a la rehabilitació dels habitatges: Càritas seleccionarà les famílies que es troben en situació més vulnerable i que tinguin capacitat per a dur a terme la rehabilitació (amb la deguda supervisió tècnica).

– Completar la seva formació tècnica i pràctica: la rehabilitació requereix coneixements bàsics i especialitzats; promocionem també l'eficiència energètica. Veiem necessari completar la formació dels usuaris del servei amb coneixements específics i útils.

– Gestionem la direcció tècnica de la rehabilitació a base d'un projecte tècnic que reuneixi les normatives i procediments, i supervisi la feina feta pels diferents treballs de paleta, llauner, fuster o pintor.

– Coordinació de la relació entre propietaris, les famílies i els actors implicats en el procés; procés que, si tot va bé, acaba amb el reallotjament de les famílies mitjançant la signatura d'un contracte que permet l'ocupació de l'habitatge i la contractació dels serveis d'aigua, gas i electricitat, d'acord amb totes les parts implicades.

– Anualitats del projecte i creació d'una cooperativa: el projecte té una primera anualitat, en què s'assajaran les primeres actuacions de rehabilitació i allotjament dels participants en un nombre màxim estimat de 6 a 8 habitatges. A partir d'un temps de bon funcionament, el projecte preveu la creació d'una cooperativa d'autoajuda per a la reforma ecològica de la llar i la rehabilitació i inserció social de professionals de la rehabilitació.

Les despeses del projecte van inicialment als propietaris, i Càritas Manresa es fa càrrec de totes les despeses de formació i coordinació.

Manresa: nova capella

El divendres dia 2 d'octubre el senyor bisbe va beneir i va celebrar la primera missa a la nova capella del Casal de l'Església de Manresa, que s'ha situat al cinquè pis.

La capella serà un espai de pregària i per a la celebració de l'eucaristia, per als sacerdots residents i per als diferents grups que s'hi apleguen i reuneixen. També, per al senyor bisbe, és signe de la presència de Déu que habita entre nosaltres.

El bisbe ordena dos nous sacerdots al servei de l'Església diocesana

Redacció

Les ordenacions celebrades el dia 4 d'octubre a la catedral de Vic enriqueixen la nostra Església diocesana amb nous servidors de les comunitats cristianes i tenen una certa rellevància. Per primera vegada, es tracta de dos nous preveres provinents de continents diferents —de Ruanda (Àfrica) i del Perú (Amèrica)— i que han fet ja els seus estudis teològics com a seminaristes de Vic. Acol·lits per l'Església de Vic, s'han format a casa nostra i el bisbe Romà els ha ordenat al servei de la diòcesi.

El bisbe en l'homilia els recordava i ens recorda a tots que «cal anar a la recerca de les persones per portar-los la Bona Nova de Déu» amb una conseqüència ben concreta: esdevenir «pastors del poble de Déu i pescadors d'hommes». Afegí: «rebreu un do que demana una resposta: ser transparència de Crist». Cità també alguna expressió de sant Francesc d'Assís relativa al sacerdoci i al seu valor incalculable.

Els nous ordenats, en el moment dels agraïments, van tenir presents el bisbe, els seus familiars, els formadors i els nous germans preveres. Mn. Jorge Salas va fer esment de les parròquies de Ripoll, on va col·laborar abans de ser no-

menat secretari personal del bisbe Romà. I demanà la intercessió de la Mare de Déu, de sant Josep i de sant Jordi en el seu ministeri.

Mn. Joan de Déu Ndizeye, després de ressaltar que aquell dia era Sant Francesc d'Assís, un sant al qual té molta devoció, va agrair la tasca dels formadors i féu notar el paper dels missioners de la nostra diòcesi que van treballar a Ruanda, dient: «ja en veiem els fruits aquí». Agrai també el paper dels formadors i de les comunitats i rectors que l'han acompanyat en aquest temps: Sagrada Família d'Igualada, Santpedor, així com els sacerdots d'aquests indrets que han estat al seu costat. Simpàticament afegí que aquí té deu mares: les germanes vedrunes d'Igualada.

Abans de la benedicció del bisbe, com és costum a Ruanda, als peus dels presbiteri de la catedral els nombrosos preveres ruandesos assistents, així com el nou ordenat, van fer una dansa africana com a agraïment al Senyor pel do del sacerdoci. Acabada la missa, es va fer el besmans dels nous ordenats i després un pica-pica al claustre, amb gent d'arreu del bisbat, especialment del Bages, l'Anoia i el Ripollès.

El Papa universalitza l'absolució de l'avortament durant el Jubileu

Redacció

Durant el Jubileu de la Misericòrdia no serà necessari acudir al bisbe o al seu delegat (canonge penitencier) per a absoldre l'avortament i les censures que porta afegides, sinó que qualsevol sacerdot tindrà potestat per a fer-ho.

El papa Francesc ha anunciat que durant la celebració del Jubileu de la Misericòrdia, que se celebrarà del 8 de desembre del 2015 al 20 de novembre del 2016, tots els sacerdots tindran la potestat d'absoldre les dones que hagin comès el pecat de l'avortament, ja que el perdó de Déu no es pot negar a tothom qui s'hagi penedit i moltes d'elles porten en el seu cor una cicatriu per aquesta situació sofrida i dolorosa.

En una carta escrita pel mateix Francesc a Mons. Rino Fisichella, president del Consell Pontifici per a la Nova Evangelització, el Sant Pare explica que algunes viuen el drama de l'avortament amb una consciència superficial, gairebé sense adonar-se del gravíssim mal que comporta un acte d'aquest tipus, però que moltes altres, en canvi, el viuen com una derrota perquè consideren que no els que quedava altre camí.

El Papa ha afegit que pensa de forma especial en totes les dones que han recorregut a l'avortament: «conec bé els

condicionaments que les van conduir a aquesta decisió. Sé que és un drama existencial i moral. He trobat moltes dones que portaven en el seu cor una cicatriu per aquesta elecció sofrida i dolorosa».

Davant aquesta situació, Francesc adverteix que el perdó de Déu no es pot negar a tothom qui s'hagi penedit i anuncia que ha concedit a tots els sacerdots la facultat d'absoldre del pecat d'avortament els qui l'han practicat i, penedit de cor, demanen per això el perdó.

El cardenal Valasio de Paolis va recordar que l'avortament continua essent un pecat (el Papa no ha decidit pas derogar-lo) i ha assenyalat que és normal, amb motiu del Jubileu, que l'Església aixequi tots els obstacles per a permetre l'absolució de pecats tan greus com aquest.

Tots els sacerdots ho podran fer

La normativa per l'absolució d'aquest pecat

El penitencier major de la Santa Seu, cardinal Mauro Piacenza, va explicar que la facultat especial (per a perdonar el pecat de l'avortament) va ser exigida per a fer comprendre la gravetat del fet consumat: des del primer instant de la seva existència, l'ésser humà ha de ser reconegut amb els drets de la persona, entre els quals figura el dret inviolable a la vida.

En aquest sentit, va recordar que el cànon 1398 del Codi de Dret Canònic adverteix que les persones que col·laboren perquè un avortament es consumi cauen sota la pena d'excomunió, si en són conscients. Certament no és responsabilitat solament de la mare, de vegades lamentablement víctima de greus pressions de persones i situacions, sinó també del metge que practica la intervenció, com el personal d'infermeria i el pare del nen.

Fins i tot pot donar-se el cas que l'única persona que no caigui sota excomunió sigui la mare, perquè hi va ser forçada.

L'arquebisbe va explicar que l'objectiu de la pena d'excomunió anomenada *laetæ sententiae* (automàtica) és protegir

la vida humana i portar els culpables al penediment i a la conversió. Amb la pena d'excomunió l'Església no intenta de cap manera restringir el camp de la misericòrdia. Simplement s'evidencia la gravetat del crim i el dany irreparable causat a l'innocent mort, als seus pares i a la societat sencera.

El cardinal Piacenza va assenyalar que la remissió de l'excomunió per avortament està reservada al bisbe, però que pot delegar-la a uns altres, com el penitencier diocesà, vicaris i capellans.

A més, gaudeixen de la facultat d'absoldre tals delictes els confessors pertanyents a un orde mendicant i algunes congregacions (com els franciscans, dominics, agustins, carmelites, trinitaris, mercedaris, servents de Maria, mínims, lazaristes, jesuïtes, etc.), però és habitual que el bisbe concedeixi a tots els sacerdots de la diòcesi la facultat d'absoldre, és a dir, que actualment ja és una pràctica generalitzada. Per exemple, al vicariat de Roma.

Actualment a les diòcesis de Vic i Solsona estan autoritzats, a més dels membres dels ordes religiosos esmentats, els canonges penitenciers de les seus de Vic, Manresa i Solsona.

El llibre

La novel·la de Gaudí

Daniel Sánchez Pardós

Editorial Columna.

Gabriel Camarasa acaba de tornar amb la seva família a Barcelona l'octubre de 1874, després d'anys d'exili a Londres. Durant el seu primer dia a l'Escola d'Arquitectura de la Llotja coneixerà un jove que està en el seu segon any d'estudis: Antoni Gaudí. Gaudí és un enigma per al jove Camarasa. Posseeix uns coneixements d'arquitectura molt superiors als que es podrien esperar d'un estudiant de la seva edat, li interessen els temes esotèrics, la botànica oculta i la fotografia, i, a més, manté contactes en els baixos fons de Barcelona amb qui duu a terme una lucrativa i misteriosa activitat. Gaudí també és, o creu que és, una ment deductiva de primer ordre. I quan l'afable vida de tots dos estudiants es vegi alterada per un assassinat i una tèrbola conspiració de conseqüències imprevisibles, totes les capacitats del jove Gaudí es posaran finalment a prova.

Santa Teresa de Jesús, mestra de vida cristiana

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb la festa de santa Teresa de Jesús es clourà l'Any Teresià, amb motiu dels cinc-cents anys del seu naixement. Al nostre bisbat hem tingut ocasió de viure aquest any de gràcia en els temples jubilaris, així com en els dos monestirs de carmelites descalces, sense oblidar el pelegrinatge als llocs teresians i la trobada de joves a Àvila; i tot això, amb les iniciatives portades a terme arreu del bisbat. Repassant-ho en el meu cor de pastor em brolla l'agraïment al Senyor pels dons que ha vessat entre nosaltres per intercessió de santa Teresa.

De la santa d'Àvila podem aprendre'n moltes coses. Una de les més clares, al meu entendre, és la consciència clara de Déu donador de misericòrdia i de gràcies als homes. Déu és gran en l'amor. La seva misericòrdia és infinita. «La grandeza de Dios no tiene término, tampoco sus obras. ¿Quién acabará de contar sus misericordias y grandezas?» (*Morada VII, 1,1*). Déu vol donar-se als homes, però és tan gran el seu amor que, no sols dóna als homes, sinó que ell mateix eixampla el seu cor perquè puguin rebre més i més. És el que diu el salm: *Correré pels vostres manaments, si vós m'eixampleu el cor* (118,32).

En el cristià, des de la consciència de la font de la santedat que és Crist, hi ha d'haver sempre pregària, humi-

litat i caritat. La pregària és indispensable en un cristià. La vida cristiana és resposta a la donació de Déu. Pregar és entrar en relació amb Déu. Pregar vol dir obrir el cor a l'amor que té en Déu la seva font. Pregar és «tratar de amistad con quien sabemos nos ama» (*Vida, 8,5*).

«La humildad es andar en verdad» (*Moradas VI, 10,11*). Estem tan necessitats de veritat i, al mateix temps, d'humilitat! Massa sovint anem pel món amb una màscara, dissimulant el que som, per viure amb unes actituds que no són autèntiques. Viure en la veritat significa acceptar la nostra condició de criatures de Déu i, al mateix temps, el que som, amb les nostres virtuts i defectes, reconeixent el bé dels altres i alegrant-nos del que tenen i del que són.

La caritat és fonamental. Res no ens fa més grans que l'amor que sap mirar el germà, descobrir les seves necessitats i donar el millor de nosaltres perquè l'altre sigui feliç. Santa Teresa en tots els seus ensenyaments posa com a fruit del trobament amb Crist la caritat. «Solas estas dos cosas nos pide el Señor: amor de su Majestad y del prójimo en lo que hemos de trabajar... La más cierta señal que hay si guardamos estas dos cosas es guardando la del amor al prójimo» (*Moradas V, 3,7.8*).

